

# Ένα «Κάμπινγκ» με πολλές επιλογές από παιδιά για παιδιά

Μια ξεχωριστή γωνιά μακριά από τους μεγάλους και τα πρέπει τους, αλλά και απ' όσα κάνουν τη φαντασία τους φτωχότερη

**ΝΑΝΤΙΑ ΔΡΑΚΟΥΛΑ**

**Κάμπινγκ**

ΕΙΚΟΝ.: Χρύσα Χουλιάρη

ΕΚΔ. Πατάκη, σελ. 176

Του **ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΛΕΞΑΚΗ**

**Απέναντι** από το σπίτι μου στον Κάμπο της Πάτμου, μέσα στον ομώνυμο κόλπο, βρίσκεται ένα νησί. Το λένε Χιλιομόδι και έχει συνοδεία μια μικρούτσικη ξέρα, τη Σκλάββα. Το Χιλιομόδι χρωστάει το όνομά του στο μόδι. Τι είναι αυτό; Ένα περίτεχνα και σοφά κατασκευασμένο καλάθι, στο οποίο οι Πατνιώτες (οι κάτοικοι της Πάτμου) έβαζαν τα γεννήματα (στάρι,

*Η ιστορία του Λέλου, της Μπιάνκα, της Αφροδίτης, και ενός σκύλου, του Μπελά.*

βρώμη, καλαμπόκι κ.λπ.). Κάθε μόδι, γεμάτο με τους καρπούς της γης, ζυγίζει 22 κιλά. Στις καλές μέρες, η παραγωγή ξεπερνούσε τα χίλια μόδια. Εξ ου και Χιλιομόδι.

Αυτό το νησί κάθε χρόνο που βρισκόμαστε στην Πάτμο εξάπτει τη φαντασία μου. Το κάνω ό,τι θέλω ή, για την ακρίβεια, το κάνουμε ό,τι θέλουμε, γιατί και ο γιος μου μοιάζει γοητευμένος απ' αυτό. Το ζωγραφίζει, το τραγουδάει, το



**Σ' ένα νησί** απέναντι σ' ένα άλλο νησί, μια παρέα παιδιών, και ένας σκύλος, αποφασίζουν να φτιάξουν τη δική τους γωνιά, μακριά από τους μεγάλους, ένα νησί απaráλλαχτο με τις επιθυμίες τους.

χορεύει. Ο γιος μου, όμως, εκτός από ονειροπαρμένος, είναι και βιβλιοφάγος. Δεν τον προλαβαίνουμε. Όταν, λοιπόν, φτάνουμε κάθε χρόνο στην Πάτμο, κουβαλάμε κάμποσα βιβλία. Αλλά ξέρουμε ένα

πράγμα, ότι πολύ σύντομα θα τα καταβροχθίσει. Οπότε, η μόνη λύση για να τον χορτάσουμε, μέχρι να επιστρέψουμε στην Αθήνα, είναι να επισκεφθούμε τα δύο μικρά βιβλιοπωλεία του νησιού. Στη

Σκάλα, στο λιμάνι δηλαδή. Εκεί όπου φθάνουμε χαρούμενοι και φεύγουμε μελαγχολικοί. Φέτος, κάναμε ακριβώς το ίδιο και συναντήσαμε ένα εξαιρετικό βιβλίο για παιδιά 8+. Το λένε «Κάμπινγκ»

και η συγγραφέας του ονομάζεται Νάντια Δρακούλα.

Ο γιος μου το πήρε, κάθισε στο παγωτατζίδικο του Στέλιου και έπειτα από μιάμιση ώρα με σκούνησε και μου είπε: «Μπαμπά, είναι

κάπως... και με έβαλε σε σκέψεις». «Τι εννοείς», τον ρώτησα. Και μια και δυο, άρχισε να μου διηγείται την ιστορία του «Κάμπινγκ».

Σ' ένα νησί απέναντι σ' ένα άλλο νησί (εδώ κολλάει το Χιλιομόδι), μια παρέα παιδιών, ο Λέλος, η Μπιάνκα, η Αφροδίτη, και ένας σκύλος, ο Μπελάς, αποφασίζουν να φτιάξουν τη δική τους γωνιά, μακριά από τους μεγάλους και τα πρέπει τους αλλά και απ' όσα όλο τον χρόνο κάνουν τη φαντασία τους φτωχότερη. Να φτιάξουν ένα νησί απaráλλαχτο με τις επιθυμίες τους. Να μάθουν να εκμεταλλεύονται τις εναλλακτικές μορφές ενέργειας και τη φύση για να «επιβιώσουν». Να μάθουν να πολεμούν με τα δικά τους όπλα. Αυτά με τα οποία τα εφοδίασε η συγγραφέας, η οποία, εκτός των άλλων, αποδείχθηκε και εξαιρετική μαγείρισσα ανθρώπινων χαρακτήρων. Για τον καλοκαιρινό θίασο των θαυμάτων επέλεξε τους εκλεκτότερους και τις εκλεκτότερες, και τους «έστησε» με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, και έδωσε στο νησί το όνομα Τ-Ρεξ – ανάμεσα στον εκλεκτό θίασο περίοπτη θέση κατέχει ο άγνωστος Χ, που όμως δεν θα σας πω τι μηχανεύεται.

Εδώ, όμως, σταματώ, γιατί ο γιος μου μου παίρνει το laptop απ' τα χέρια για να παίξει κάτι παιχνίδια στο f'rin. Μια στιγμή, όμως. Στο αυτί μου ψιθυρίζει το όνομα της εικονογράφου: Χρύσα Χουλιάρη. Μεταξύ μας, είναι σουπερ.